

Безплатна
електронна
книга с
11 разказа

Вдъхновяващи истории на успели българи

AMBICIA

Всъхновяващи истории на успели българи

Бесплатна електронна книга с 11 разказа

© Иван Белчев, 2017 г.

Авторски колектив -

Оги Начев, Иван Белчев, Пламена Петкова,
Полина Чопаринова, Силвия Димитрова и
Юлия Джарвис

Редактор - Валя Кънчева

Графичен дизайн - Ина Калчева и Иван Белчев

За корицата са използвани снимки с лиценз от:

© Евгени Динев, © Мая Къркаличева и
© mooshny / Adobe Stock (ID #109149193)

Снимките в книгата са предоставени от събеседниците
и са личен архив, освен ако не е посочено друго.

В книгата е използван лицензиран шрифт с
българска кирилица - Barkentina © Кирил Златков

В книгата са използвани текстове от интервюта в
онлайн списание „Амбиция” - проект на Иван Белчев

www.ambicia.com

България, Германия, Великобритания, Дания • 2015-2017 г.

**Можете да разпространявате тази електронна книга без
търговска цел като задължително посочите уеб сайта на
издателя www.ambicia.com**

Пример: Безплатна електронна книга от www.ambicia.com

Вдъхновяващи истории на успели българи

Безплатна електронна книга с 11 разказа

*Купете пълната Версия на книгата
(печатна и електронна) с други
50 истории от www.ambicia.com*

Съдържание

Увод 6

Български предприемач работи с учени от цял свят
Александър Найденов 7

Български дизайнер влиза в световната висша мода
Таня Кънчева 11

Цветни обикаля света в търсене на преживявания
Цветелина Цанкова 15

**Ясен успя да се махне от големия град и отиде да заживее
в прекрасната Копривщица**
Ясен Желязков 20

Красотата на математическите решения
Петър Гайдаров 24

Актъорството е най-подходящата професия за мен
Ралица Паскалева 28

Животът на един морски биолог в джунглата
Велизара Стоилова 31

**Българска стартъп компания изкачва върховете на
успеха**
Георги Иванов от Enhancv 35

**Как се пише? – онлайн правописен речник на българския
език**
Павлина Върбанова 39

**Първият българин покорил върха в карате киокушин на
без камегории**
Захари Дамянов 42

Как се взема решение да се върнеш в България
Явор Попов 45

Вашата история 49

Увог

Вие четете безплатното издание към книгата „Всъхновявящи истории на успели българи“ с 11 разказа. Пълната версия на книгата съдържа 50 други разказа и може да бъде купена от уебсайта www.ambicia.com в печатен и електронен вид.

Амбициирани българи се реализират навсякъде по света. В следващите страници ще се запознаете с тези българи чрез разкази за техния живот и представяне на талантите им.

Целта на книгата е да достигне до хора, вярващи в себе си и неспиращи да се доказват. Хора, които имат нужда от всъхновение, за да продължават да правят малките крачки до целта. Показането на успешни примери стимулира и води до решителни действия.

Загубили смисъл, попаднали в сиво ежедневие, някои от нас деградират, забравили своите мечти. На тях им е нужно рестартиране, обръщане на света им на 180 градуса. Един от начините е да прочетат как са го направили други, които са успели да се реализират в България или в чужбина.

Намерете вашата амбиция и открийте мястото, което ще ѝ даде свобода да я реализирате. „Всъхновявящи истории на успели българи“ показва пътя на личности, успели да се преориентират с проблемите и да достигнат целите си. Това са българи от цял свят в различни сфери на дейност и с различни разбирания за успеха. Иноватори, спортсми, музиканти, художници, майки, бизнесмени, фотографи, бохеми, пътешественици са само една малка част от голямата палитра на нашите гости.

Книгата е плод на усилията на екип от 10 автора, редактор, графичен дизайнер и консултанти в продължение на 2 години.

Приятно четене!

Иван Белчев, основател на онлайн списание „Амбиция“

Български предприемач работи с учени от цял свят

От Иван Белчев

Александър Найденов определя себе си като „времигрант“ от Берлин и София. Той е един от основателите на „Обединени идеи за България“, организация, която помага за развитието на български студентски общности в чужбина и да стимулира социалното предпринемачество. От 2015 г. е маркетинг мениджър на берлинската фирма за софтуерни продукти за учени PaperHive.

Александър Найденов дефинира „времигрант“

Самата дума ми хрумна преди години в една берлинска кухня, докато следях от разстояние лонските протести на Орлов мост. За мен тя е коректното назование за модерните емигранти. „Времигрантите“ са изключително мобилни и приспособими временни емигранти – студенти, отишли да учат за няколко години в чужбина, професионалисти намерили по-добра работа далеч от родината, гурбетчии (гастарбайтери) работещи сезонно в по-богати страни. Тези хора не принадлежат само на дадено физическо място, а

на мрежки от роднини, приятели или каузи. Социалните медии, никоите цени на телефоните, никомарифните полети водят до това, че реално „времигрантите“ отделят почти толкова време на близките си и случващото се в родината им, отколкото физически живеят там.

Десетки мои приятели се преместиха в България в последните месеци след години на следване в чужбина. Не казвам „завърнаха“, защото никога не са били наистина отделени от нея. Те са част от една огромна група от изключителни млади хора – родени през 80-те и началото на 90-те, и до съвсем скоро водеха студентски проекти и организации в страната и чужбина. Изключително мотивирани за голяма промяна в България. Щастлив съм да наблюдавам как тяхното призвание се превръща в професия и как техният глас се чува все по-силно и по-силно.

Животът в Берлин

В Берлин май всеки може едновременно да се впише и да се отличава. Градът и като квартали, и като жители, е като шарено одеяло с много кръпки. Абсолютен миш-маш от артисти, предприемачи, намусени източногерманци, добре облечени, усмихнати пенсионери от Западен Берлин, млади емигранти от Испания и Португалия, вечно празнуващи студенти, „немски турци“, бедно облечени руснаци и поляци и естествено хиляди държавни чиновници и дипломати. За по-младите да си берлинчанин е по-скоро нагласа. лично не познавам човек роден в Берлин.

„Обединени идеи за България“

Аз съм съосновател на „Обединени идеи за България“. Едната кауза на „Обединени идеи за България“ е да помога за развитието на български студентски общности в чужбина, а другата – да стимулира социалното предприемачество в България. Това за нас е един от доказаните начини да обединяваме дългосрочно българи, независимо от това къде живеят, около каузи, за които наистина им пушка. Сред проектите, които са наченати в „Идеите – това сме ние“, са: „Лечение без граници“ – български студенти в чужбина помагат на сънародници, които селекуват навън; „ПОдЛЕЗНО“ – преобразяване на градски пространства, като подлези, с изкуство; „Тараманци“ – обучения по народни

танци навън на улицата;

Голям брой от участниците ни от чужбина са по-оптимистично настроени към успеха на проектите, които сами започват. Основна мотивация за участието им е носталгията по България и желанието им да не са изключени от вълната на положителни промени. Участниците от България са гости по-запознати с реалността у нас – както с трудностите, така и с многото възможности за постигане на някои успехи.

Реализация според средата, където живееш

Няма да разграничавам Берлин и София, тъй като в определени граници предлагат напълно сходни възможности за развитие – събития, контакти, възможности за учене и работа.

Основното е винаги да имаш по-успешни или по-опитни хора в общността си, от които да учиш, и целите, към които се стремиш (работни места, успешни проекти), да са малко над реалните ти възможности.

Ако средата няма, то тя може да създаде. В действителност преди 4 години, започвайки с „Обединени идеи за България“, създадохме реална общност, която ни помага да се развива в България, включително от разстояние. Физическата среда определено вече има по-малко значение.

Много проекти едновременно

Ставам късно и си лягам късно, в ежедневието ми има много хаос, та със сигурност следването на някакъв режим не е отговорът. Използвам и вечерите, и уикендините за работа. Нямам класически обита, просто защото работата ми е когато съм като развирането на социалното предприемачество в България и свързването на българите в чужбина е нещото, което ми дава сили и което ме интересува.

Перфектна рецепта за добрите идеи няма, но задължителен елемент е осъзнаването, че за проблемите и дразнителите, които ежедневно срещаш, точно ти трябва да търсиш добри решения.

Софтуерната компания PaperHive

Последните 12 месеца бях изцяло отдан на фирмата ми PaperHive – софтуерна компания, базирана в Берлин и

сътрудничеща си с Техническия университет в Берлин, която основахме с моя колега и сън приятел д-р Андре Гаул. Работим с учени и академични издателства от цял свят. Преобразяваме члененето на академични книги и статии от изолиран процес в активна взаимопомощ и съвместна работа. През сайта ни могат да се намерят над 14 miliona научни документи, немалко от тях безплатни, които могат да бъдат дълготрайни и директно в полето, следвани и споделяни лесно. Учените четат между 12 и 25 часа на седмица, а ние им помагаме да работят много по-продуктивно с екипите си или широката научна общност. Сред клиентите ни са едни от водещите биомедицински и университетски издателства от Европа и САЩ.

“Предприемачът е човек, който скача от скала и си построява самолет по пътя на долу.” - Думите на Рийд Хофман, основател на LinkedIn, много добре описват ежедневието ми. За една година се наложи да опознем от нулата академичноиздателската индустрия. Установихме бизнес отношения със стотици представители на фирми, някои от които имат повече от 100 компании си, отколкото ние години на земята. Балансирах продажби, маркетинг, назначения, дългосрочно планиране... Наскоро постанових собствен рекорд за най-кратко работно пътуване в чужбина за обучаване на екип продажби на партньорска компания – сутрешен полет от Берлин до Лондон, привечерен обратно.

Най-трудното е да запазиш темпото и мотивацията задълго. Всеки ден имаш по поне пет провала и пет успеха и нямаш време и сили да си емоционален за тях.

Купете пълната версия на книгата (печатна и електронна) с други 50 истории от www.ambicia.com

снимка: RD Rusinov

Български дизайнер влиза в световната висша мода

От Иван Белчев

Таня Кънчева е забелязана още по време на обучението си от световни имена на висшата мода като Вивиан Уестууд и Ралф Лорен. В Лондон, където конкуренцията е огромна, тя работи за един от най-уважаваните дизайнери в момента – Николас Оуквъл. За харизматичната Таня всеки ден е вълнуващ, изпълнен с предизвикателства и невероятни истории от света на модата.

Таня Кънчева във вихъра на модата

Родена и израснала съм в град Русе, а от 4 години живея и работя в Лондон. Завършила съм бакалавър „Моден дизайн“ в Нов български университет – София, а преди това – Гимназия по облекло в град Русе. В София работих като дизайнер във фирма производител на ски и спортни облекла. По-късно заминах за Германия да специализирам в едно дизайн студио, което работеше за Adidas, Nike и други известни спортни фирми. Пътувах и посещавах различни изложениЯ, за да съм в час с новостите в сферата на модата, технологиите,

материите, платовете, цветовете и т.н. Създаох контакти и се върнах обратно в София, като продължих да работя на частна практика дистанционно. По-късно обаче, докато движка частните поръчки за дизайн на спортни облекла, исках да науча повече за мениджмънта, маркетинга и връзките с обществеността.

Започнах работа в маркетинговия отдел на международна компания за мобилност на студенти, която ми дава възможност да усъвършенствам английския си език, комуникацията с ежедневно с хора от различни държави. Естествено събата си знае работата и един ден ми предложиха да ме преместят в английския офис на фирмата в градче на 100 мили от Лондон с договор за минимум 1 година. Заминах за градчето, но никак не ми беше лесно да взема това решение, тъй като в София вече се бях установила добре и не бях от хората, които ще вземат решение да заминат за чужбина лесно. Както и да е, гмурнах се в предизвикателството. А на Лондон никак не му беше трудно да ме спечели и заинтригува още от първия път, когато го посетих – обожавам големи градове, които ме респектират и има какво да науча, докато ги опознавам.

След година работа и спестяване в малкото градче реших, че искам да видя как стои въпроса с образоването в Англия и си поставих за цел да разучка как да кандуватствам и запиша магистратура. Оказа се всъщност далеч по-различно от очакванията ми. Завърших специалност „Текстилен дизайн“ след година и се дипломирах успешно в Лондонски университет по изкуствата (същият, който са завършили Стела Маккартни, Джон Галиано и Александър Маккуин). През годината на обучението си спечелих един моден конкурс, организиран от Сваровски, който определено ми дава тласък за в бъдеще.

Да работиш за световно известни имена в модата

В момента работя за модна къща за висша мода – Nicholas Oakwell Couture London. Всеки мой ден е вълнуващ, различен и не знай как ще промече или кого ще срещна. Случки и преживявания има безброй, тъй като сред клиентите ни често има принцеси, кралски особы, известни филмови, музикални и кино звезди. В момента обличаме Никол Шерлингер, която е съдия в английския Екс фактор, певицата Черил Коул,

актрисите Кристин Ском Томас, Кейт Бекинсейл и други. А около тези известни дами „звездният им прах“, драмата и абсурдните истории са безкрайни. Но трябва да запазя конфиденциалност.

Късмет или плод на упорит труг

Понятие като късмет в големия, мултикултурен, космополитен град, какъвто е Лондон, няма. Всеки тук е дошъл с надежда да постигне мечтите си, да работи в сферата, която иска, изобщо да живее по-добре от мястото, откъдето идваш. Конкуренцията е огромна. Има минуси, особено това с каквооко се гледа на източноевропейците. Истината е, че тук трябва да умееш да се презентираш добре, гори и грубо да звучи – да можеш да се продадеш. Важно е впечатлението, което оставяш, и дали носиш харизмата. Хората тук са много забързани и искат да видят от теб цялостния пакет – талант, отношение, бързина, качество. Изборът на неопитен служител носи недобри последствия, никой не иска това във фирмата си. Ако тук искаш нещо, трябва да си фокусиран, амбициран и да се бориш да го постигнеш със зъби и нокти. Много хора се отказват, като усетят препятствията. Особено в сферата на модата и изкуствата предлагането е огромно, тъй като талантите можеш да ги видиш по улицата, в кафето, в метрото, буквально навсякъде. Всеки е дошъл да покаже на какво е способен, търсейки своята „публика“.

При Вивиан Уестууд попаднах, след като бях забелязана на дизайн конкурса, който спечелих в Италия по време на обучението си.

А относно Ралф Лорън – предложението доиде спонтанно. Обадиха ми се по телефона от маркетинговия отдел на марката в Лондон. Открили ме в Instagram. Това е друга тема, но Instagram тук е като безплатен портал да рекламираш себе си и да показваш какво правиш в професионален план. Във flagship бутика на Ралф Лорън в Мейфеър (бел.ред.- елитен квартал в централен Лондон, известен с луксозни жилища) бях наета да скицирам новата колекция от седмицата на модата в Ню Йорк, докато течеше life реалото.

Процесът по създаването на една модна илюстрация

В зависимост от това какъв brief се изисква (описанието на

проекта). Основно рисувам дигитално със дигитален таблет за рисуване, тъй като това позволява да бъдат правени промени и обработка. Но англичаните са традиционалисти и имам клиенти, които държат да използвам просто молив, хартия и акварелни бои. Правя модни скици с детайли за платове и кройка, life скици от събития, графично оформени илюстрации за банери, уеб лейбъли с промоционален характер и последния ми проект за Yves Saint Lauren Beauty представляващ промоция на новата колекция гримове на марката. От мен поискаха да рисувам с гримове върху хартия. Беше забавно и експериментално – абсолютна новост за мен.

Работа от Всяка точка на света

На практика мога да работя дистанционно от всяка точка на света, с условие мястото да ми харесва и да ме интригува. Аз само така работя успешно, когато съм мотивирана и завладяна от това, което ме заобикаля, ако ми доскучее, значи няма да се получи. Но като цяло обичам много България и много ми липсва.

Печатната книга „Вдъхновяващи истории на успели българи“ съдържа 50 разказа и може да бъде купена от ambicia.com

Цвети обикаля свeta в търсение на преживявания

От Полина Чопаринова

Цвети е щастлива жена на 34 години, която обича да пътува и има късмета да работи това, което ѝ харесва и може най-добре. Betty я кръщават тайванци, които решили, че им е трудно да произнасят Цвети. Така години по-късно това става и име на видеоблога ѝ.

Цветелина Цанкова за туристическия бранш в България

След като завърших туризъм в България, работих 5 години в туроператорска фирма в София с клиенти от Германия, Холандия, Австрия, Швейцария и пр. Дойде време за промяна, отидох за няколко месеца в Германия на стаж в немска фирма, но се върнах и рещихме със сестра ми да вложим целия си опит и създахме nvision travel.

Насочихме се към индивидуални клиенти и малки бутикovi групи, за да можем да обръщаме внимание на всеки клиент и да изгответваме за всеки индивидуална програма за престоя му в България или на Балканите. Но турохете, показващи миналото ни, стартирахме първи в България през 2009

г. На чужденците, които не са живяли по време на тякъв политически режим, им е интересно всичко от всекидневния живот до паметници, стари изоставени сгради. И двете със сестра ми Албена пътуваме с туристите и това ни дава възможност да разработваме пътуванията си постоянно и да измисляме нови програми според интересите им.

Първият български туристически блогър

Като се замисля - да, новатор съм и смело се впускам да реализирам идеите си, в които вярвам. Така се случи с комунистическите туробре през 2009, хората не виждаха потенциала в тази идея. Същата реакция срещнах и миналата година, когато реших да започна първия туристически блог в България.

Усещането да създаваш нещо ново и полезно е вдъхновяващо, но и много трудоемко. Проправяш път на всички след теб, нужна е много енергия и отдаване, както и постоянство. На мен ми доставя удоволствие, самата аз се уча и предизвиквам себе си с този проект.

Развивам се, научавам нови неща. Последно се опитвах сама да монтирам, за да мога да споделям още докато пътувам моменти и видеа. От друга страна, за да повярвам в теб и да те подкрепям, отнема много време, за да се докажеш и обясниш какви са възможностите и потенциала на един блог. Но с търпение и вяра, малко по малко се заобикалям с хората, които се разглеждат на всеки мой нов успех и подкрепят проекта на 100%.

Идеята е моя, аз съм лицето и движателят на Betty travels, но без подкрепата и разбирането на близките ми хора, приятели, както и на партньори, нямаше да е възможно. Един тякъв проект те погълща изцяло и е трудно за хората около теб да свикнат с промяната. Благодаря на тези, които са зад мен, каквото и да правя. За да е успешен човек, е нужно на първо място да е спокоен и да има времето да се откаже и фокусира енергията си.

Срещата с други култури и обичаи

Пътешествениците са широкоскроени хора, обичат новостите, търсят, любопитни са. Обичам свободата и когато пътувам, се чувствам свободна.

Всяка една среща с човек те променя, не е нужно да пътуваш. Но когато си на път, получаваш за кратко време много по-концентрирано тези нови познания, оценяваш какво имаш в България, друг път пък се вдъхновяваш и си казваш дано повече хора могат да видят това място, където си бил. За мен е много пречистващо и зареждащо. Връщам се с много идеи и като пружинка искам да ги забвяжа и реализирам, но времето винаги не стига или по-точно всяко нещо се случва като му дойде времето.

Вярвам много повече в себе си и това, което правя. Много по-уверена съм, спокойна и се опитвам да не се променям чак толкова много, а да запазя този ентузиазъм и смелите си мечти, да мисля положително; работя много и те нещата се случват. Чувствам се на мястото си и съм благодарна!

Финансиране на пътешествията

Когато пътувам в ролята си на екскурзовод (на немски или английски език), съм с туристи и не е възможно да се записва видео. За да стане хубаво и качествено, е нужно време, не е просто да хванеш телефона и да заснемеш 2 минути. Затова предпочитаме да пътуваме сами с Тег Георгиев. Събираме се група от 4-5 души, предварително измислям какво ще снимаме като място или събитие, снимаме най-често един или 2 дни. В началото няколко приятели ме подкрепиха кой с каквото има възможност, няма никога да забравя как събрах първата сума за трейлъра. Всеки помагаше кой финансово, кой с труд, друг с идеи и стайлинг. След това започнах да представям проекта и да търся партьори. Когато искаш нещо, сам трябва да преглътнеш гордост и ego и да търсиш варианти за реализация. Никой няма да дойде и да ми предложи нещо наготово. Днес, след като имам вече заснети няколко видео, е по-лесно. Партьорите сами ме намират и се свързват с мен. Опитвам се проектът да се самофинансира. Невинаги е възможно, тогава аз сама си покривам разходите. Работила съм с общини, с хотели, с различни фирми за туристически услуги, рент а кар компания, винарски изби, фирма за фототехника, в Керала с Министерството им по туризъм. Имах късмета да бъда избрана да участвам в пътуване за туристически блогъри в Керала, финансирано от държавата. Така че, когато искаш нещо, търсиш начините, понякога е

трудно, друг път възможностите сами те намират. Важното е да ги разпознаеш и да не те е страх да уловиш момента.

Местата по света

Скоро ги броих, ако не се лъжа 34 страни съм посетила. Азия ме привлича, хората там са по детски усмихнати и излъчват щастие и баланс. Това е заразно, иска ми се и в България да виждам все повече такива хора, които се усмихват, и заедно тази положителна енергия променя всичко. Чувстваш се по-добре, съответно всичко, с което се захванеш, се случва по-приятно и лесно. Може би затова Китай, Тайланд, Керала (Южна Индия), Бали (Индонезия) винаги ще ги помня. Имам късмета да работя с туристи от Азия, които посещават Балканите, тази, когато не пътувам аз, те ме зареждат тук и припомнят да не приемам нищо лично и да се усмихвам. Всяка ситуация преминава и ако не я намоварваме с емоция, няма да ни нарани, а ще отшуми. Опитвам се да си го повтарям и да балансирам емоциите си, трудно ми е, много съм емоционална, но има начин. До нагласа е.

В Керала, Индия има хотели, в които няма да ви настанят с партньора ви в една двойна стая, ако нямате брак. Щатът е с най-висок стандарт на живот, хората са образовани, спокойно е за туризъм. Издръжкат се от туризъм и селско стопанство. Имат самочувствие, че там е истинската Индия, запазила традиции, култура. Изрично ни помолиха, като разказваме да казваме, че сме били в Керала, а не Индия. Страната на kokosovите палми, alopwegata, чаените плантации, кафе, подправки, ориз, каучук, камакали танците.

Искам да обиколя света, поне колкото мога. Мечтая за преживявания, не просто гледки. Искам да пия вино в Аржентина под звуците на танго, да танцувам в Куба, да видя Гранд Каньона в Аризона, да усещам аромата на японските цъфнали вишни, да се попоя в атмосферата на няколко фестивала по света, да снимам местните по улиците на Гватемала, да се издигна с балон над Kanagokия, да посетя енергийни места по света и да имам късмета да попия от мъдростта на местните. Да отида на гости на всички тези 29 туристически блогъри от цял свят, с които пътувахме в Керала две седмици.

Съвет към всички, които тръгват за нова държава

Отделете време да се подгответе. Прочетете, проверете не само какво искаме да видите, но и какви са гори характерните начини за общуване, жестове, за да не обидите местните. Проверете работното време на местата, за да не останете разочаровани и просто си изберете подходяща компания, за да ви е приятно, каквото и да се случи.

Купете пълната версия на книгата (печатна и електронна) с други 50 истории от www.ambicia.com

Ясен успя да се махне от големия град и отиде да заживее в прекрасната КоприVщица

От Оги Начев

Всъщност познавам Ясен Желязков покрай едно от предаванията ни „Дивата муха“. Решихме да снимаме епизод за сноукайта и някой ни свърза с него. Ако трябва да съм честен, не помня цялата случка, но и до днес съм безкрайно благодарен на человека, който ни свърза. Беше един невероятен, снежен и слънчев ден на Картала. За хората, които са ходили там, е познато, когато се качат на кабината да ахват от гледката на заснежените съседски хълмове, които гордо вардят мястото като безстрашни стражи. При нас също се случи така и заслепени от гледката, не разбрахме кога трябва да слезем от лифта. После се насочихме към мястото ни за среща и се запознахме с Яската. Прекарахме един страхотен ден заедно, в който язделахме ветровете, возихме се по снега и се наслаждавахме на това, което ни е подарила планината. А тя ни даде много. Приятелство!

Разделихме се по живо по здраво и всеки пое своя път. Разбира се, съдбата си знае работата и не след дълго пътищата ни отново се пресякоха. Този път за по-дълго. Заедно с Ясен и компания отидохме да караем каяци по Дунава. Планът бе да се доберем до остров Цибър по вода, да пренощуваме там с палатки, да хапнем на лагерния огън, да си разкажем по някоя история и след това на сутринта да отпрашим към брега. Оттам да запалим към Белоградчик, където да покараем колела по пътеки на и около скалите, и вечерта да се приберем. Не искам да ви разказвам в какво приключение се забъркахме, но бе просто епично. На първо време това ми беше първото качване на каяк, а и тогава бях доста вял колоездач. Цялата емоция, която изпитах, беше толкова силна, че дълго време сънувах лагерния огън на Цибър, дължа, който ни пра на тръгване, и спускането по белоградчишките скали. Аз съм човек, който цял живот е скитал сред природата и търсил тръпката, но това, което Ясен ми даваше при всяка наша среща, бе нещо напълно непознато и различно, нещо уникално. Точно по тази причина се свързахме и с него за още една епична среща. Чухме, че Ясен е отишъл да живее с приятелката си Снежки и с компания в Копривщица. Там организират нещо като селски туризъм, примесен с колела, каяци и тем подобни прекраснотии. Да, живеят сред природата, готвят с най-чистите продукти, дишат прекрасен въздух и прекарват живота си така, както искат. Истински! Това е Ясен Желязков. Един чист, неподравен, сърден и истински човек. Това е неговата история.

Ясен Желязков за сноукайт

Започнах да се занимавам със сноукайт с едно хвърчило на плажа. Седмица по-късно си купих учебен кайт – от тези малките, само с две линии. След месец или малко повече го даде и първият ми кайт за сноукайт. За мен сноукайтът е всичко през зимата. Но най-важното от всичко е свободата да караш навсякъде. Удоволствието да караш както надолу, така и да качваш склоновете, и още много...

Ето и една история със сноукайт. В края на деня в планината е пусто. Много рядко преминава някой закъснял турист. Беше силен вятърът. Караж навътре в платото. Реших да сваля на ръба на платото, за да не ходя new до там, макар да знаех, че на това място вятърът е още по-силен. Това беше в края на

сезона, когато надолу вече няма сняг, така че алтернативата да сляза на завет не съществуваше. На ръба се оказа толкова силно, че не можех да сваля сам. Имах два неуспешни опита, вследствие на които ядох здрави шутове и напрупах страх. Единствената алтернатива беше да отцеля кайта, което неминуемо щеше да го повреди, защото тогава бях с фойл, от тези със затворени камери. Вятърът беше много над позволеното за този размер и щеше да го направи на парцал, ако остане само на северни линии. Тогава като по поръчка се появи един чичо. Държах се за един кол от маркировката и размахвах ръка, за да му привлека погледа. Около мен всичко течеше. Снегът се движеше като бързей на река. Чичото гоиде. Трябваше да викам, за да ме разбере какво искам. Обясних му как да хване кайта и той ме спаси. Случката не е нещо особено, но ми напомни, че рискувам да има граници и за това, че винаги трябва да се подхожда с респект към природата.

Каяците като бизнес

В един студен мартенски ден, когато „за нищо не ставаше“ (тогава все още не се забавлявах със сноукайт), един приятел ме заведе на язовир да гребем. Оттогава така подпалих, че после му карах лодката повече от самия него. След няколко месеца я купих. Карахме абсолютно всеки свободен момент, който имахме с приятелите ми. След всички язовири и спокойни реки в България, гоиде време и за бързите. Паралелно на това открихме удоволствието „каяксърф“ (в морето върху вълните). И така... В желанието си да споделя тези удоволствия, ги превърнах и в професия. Интересна история с каяците е тази, когато една нощ в палатката на брега на Дунав сънувах, че на главата ми е седнал слон. Бутам с ръце и викам, аре бе тоя слон тука ли точно трябваше да седне... Обаче не помръдва. А един такъв – мекичък. Бутам пак... и се събудих. Оказа се, че през нощта е завалял сняг и е замиснал палатките. Като тръгнахме от лодките, останаха само отпечатъци на брега - там, където снегът не е можал да покрие.

За маунтин байка

Вече не помня как открих маунтин байка. Мисля, че видях първите байкове в магазините на „Балкан“. Тогава имаше

и едни китайски. Осъзнах за себе си, че това е много яко – да караш по пътеките в планината. Събрах от заплатите тогава и започнах. Трябва да е било 91-ва, 92-ра.

Да се махнеш от големия град

Отдавна мислехме да се махнем от големия град и да се преместим по-близо до природата. Като му дойде момента, го направихме. Намерихме къщата (или по-точно тя ни намери) и от пръв поглед разбрахме – там сме. Всъщност за мен къщата не е нищо без планината наоколо и въобще цялата атмосфера.

Посрещаме гости в къщата. Прекарваме си добре с тях. И добре се храним заедно... Снежки готви великолепно – вкусно и полезно. И прогължаваме всичко останало, което правехме преди. Тя рисува, прави бижута или плете вълна (напоследък по това запали). Аз правя трасета и водя хората да карам велосипеди в планината, каяци в морето и реките, а зимата – на сноубийт. Не се печели много от това, но животът близо до природата е много хубав.

Дано повече хора да подхождат с респект към природата (във всякакъв смисъл) и с любов. Това е нещо, на което много от нас не са се научили и бих искал да е обратното.

Печатната книга „Вдъхновяващи истории на успели българи“ съдържа други 50 разказа и може да бъде купена от ambicia.com

Красотата на математическите решения

От Иван Белчев

Петър Гайдаров е студент в Кеймбридж. Неговият основен интерес е математиката. Най-големите му успехи са участие на лятната школа Research Science Institute в МТИ, както и награди от EU Contest for Young Scientists и Intel ISEF, които са съответно европейски и световен конкурс в областта на ученическите разработки. И на двете състезания понастоящем той е най-успешният български състезател.

Петър Гайдаров за математическите състезания

Състезанията по математика могат да бъдат разделени на два основни типа. Първо, състезания за ограничено време (4 часа например) и с фиксиран брой задачи, чиито решения са известни на оценявашото жури. Ученникът се стреми да достигне до това решение и процесът много наподобява училишната работа, но задачите са на по-високо ниво. Вторият тип е написването на ученическа разработка. В този случай ученникът работи по проблем, който засега няма решение и няма ограничение във времето. Обикновено

работата се извършва под менторството на по-опитен математик. Процесът наподобява работата на учен по научна разработка.

След това пояснение, мога да се спра по-конкретно на успехите си. Рядкост е ученици да са успешни и в двата вида състезания, но, за щастие, аз в случая съм изключение. При кратките състезания имам успехи на Руска и Балканска олимпиада, но моята стихия е писането на разработки, където са и най-големите ми успехи – участие на лятната школа Research Science Institute в МТИ, както и награди от EU Contest for Young Scientists и Intel ISEF, които са съответно европейски и световен конкурс в областта на ученическите разработки (не само в сферата на математиката). И на двете състезания по настоящем аз съм най-успешния български състезател, което е моята голяма гордост.

Да бъдеш успешен в състезанията

Основното качество за да бъдеш успешен в състезанията е умението да решаваш математически проблеми. Трябва да призная, че до известна степен талантът играе роля, но не толкова голяма, колкото може би повечето хора смятат. Поважна определено е усилената работа. Иначе в зависимост от формата на състезанието има различни умения, които се придобиват с опит и тренировки. При кратките състезания важна е концентрацията и възможността да дадеш всичко от себе си във фиксирано време. При писането на научна разработка, от друга страна, клучова е комуникацията с аудиторията. По време на подготовката и тренировките се изучават различни типове представления (на презентация, на плакат, едноминутните elevator speeches) и техники, чрез които да привлечем вниманието на слушателя. Това до голяма степен е в противоречие с популярната представа за математика "сухар", който не умеет да провежда разговор. Подготовката за подобен тип състезания наистина е комплексна и нерядко в нея участват лица, занимаващи се с психология и други науки, именно с цел да се постигнат желанието резултати при комуникацията.

Математиката като творчески процес

Когато се справям с тежък проблем изпитвам удовлетворение,

но не това е единственото чувство. Понякога някоя химра идея поражда у мен усещане за красота на решението, която не може да бъде чисто зрително или слухово усетена, а на едно по-различно ниво. Предполагам, че във всяка една област, дори за обикновения човек да не е видимо, специалистът може да усети красотата на дадена изработка. Друго чувство, което изпитвам често заради математиката е желанието да научава повече и повече за някоя нейна подобласт. Когато се задълбоча в някаква сфера, въпросите следват логично един след друг и веднъж щом отговориш на най-належащия, то изскуча друг, по-труден. Това постепенно навлизане в областта и поставяне на различни цели е много привлекателно за мен.

Методът на преподаване в училище

За мен лично, много по-важно е да разбера как дадена концепция работи, отколкото да помня таблици с числа. Елементарен пример в тази насока е, че по история по-важно е да се разбере причинно-следствената връзка между събитията, отколкото да се помнят само годините, през които са се случили. В много аспекти обаче, вместо на учениците да се покаже как да разсъждават в дадена сфера и само да могат да стигнат до формули и изводите в учебниците, тези формули и изводи се представят като нещо, което просто трябва да запомним. Разбира се, има и друг важен момент, че за разбирането на начина на работа в дадена сфера се изисква далеч повече желание и интерес от страна на учениците, докато ученето на формули за контролно е много по-бързо и лесно (но с почти никакви дълготрайни резултати), затова голяма част от тях предпочитат втория метод.

До голяма степен начинът на преподаване зависи от самия учител. Дори и учебната програмата да бъде насочено основно към запомнянето на формули и таблици, той може да се опитва да ги извежда, за да могат учениците да ги разберат. Обратното също е възможно, когато учебна програма се концентрира върху метода на работа в дадена област, но учителя се задоволя със сухото запаметяване на основните елементи (формули, таблици) на работата в тази област.

Прием в Кеймбридж

Моето кандидатство с математика премина госта

бурно и хаотично. Тъй като имах голям брой ангажименти, когато подавах документите, много от действията ми бяха прибързани и недокументирани. В крайна сметка обаче, в Англия бях прием в 4 от 5-те университета, в които кандидатствах, включително Кеймбридж. За сметка на това при кандидатстването ми в САЩ не бях прием на никој едно място от моите желания, като до голяма степен отдавам това на факта, че не ми стигна времето да подгответ документите като хората. По мое мнение нивото на университетите в САЩ, в които кандидатствах, и това на Кеймбридж е до голяма степен изравнено, с небрени разлики, така че неуспехът в САЩ ми позволи да не ми се налага да се чудя между кои университети да избирам.

Ученническите години

Безспорно българските организации, които са ми помагали през ученническите ми години, са изиграли решаваща роля за това да постигна успехите си. Това включва както фондации, чиято основна дейност е спонсорирането на талантливи български деца (например Американска фондация за България), така и организации за подготовка на учениците за състезания (например Ученически институт по математика и информатика – УЧИМИ). Основната дейност на УЧИМИ е свързана с научните разработки по математика и информатика. Това е организация, чиито съществуване и работа с ученици са една от ключовите причини български ученици да се завръщат от международни отличия в областта на разработките. Институтът дава несравними помощ при израстването на младите ученици и пътят им към научната работа. Не на последно място е и училището, което е своеобразен трамплин за ученика в неговите начинания.

Ако можеш да решаш всяка една задача в живота

В момента светът се бори с много проблеми, които трябва да бъдат решени възможно най-скоро. Епидемии (най-скорошната от ебола), глада в Африка, демския труд и пр. Ако можех да се справя с който и да решав проблем, бих дал приоритет на тези проблеми, които пряко застрашават живота и развитието на един човек или група хора. Това е така, тъй като човешкият живот трябва, поне според мен, да бъде ценен над всичко друго.

снимка: Красена Ангелова

Актъорството е най- подходящата професия за мен

От Силвия Димитрова

Ралица Паскалева е чаровна, харизматична и много талантива актриса. Завършила НАТФИЗ „Кръстъо Сарафов“ в класа на Стефан Данайлов. Толкова млада, а вече има редица роли в театъра и киното. Снимала се е в много български и чуждестранни продукции. Зрителите я познават от сериала „Откраднат живот“, от филмите „ХI А“, „Корпус за бързо реагиране“, „Кога червено“. Мечтае един ден да работи с Ридли Скот и Джеймс Камерън.

Ралица Паскалева за избора ѝ да бъде актриса

Мисля, че професията, която са свързани с изкуство, сами избират нас. Така стана и с мен. От малка бях в училищната театрална трупа и с течение на времето от хоби се превърна и в моя професия.

Примагателната сила на тази професия е удоволствието да можеш в един човешки живот да изиграеш поне още сто.

Първото ми докосване на сцената беше в Русенския театър и си спомням, че бях адски щастлива. Но тогава бях много

малка, още в детската градина. По-ярък спомен ми е, когато по време на изпитите, в една кратка пауза се качих на сцената на НАТФИЗ и си пожелах да играя на тази сцена. Понеже го наистина от сърцето си и така и стана – дава дни по-късно разбрах, че съм приема в Академията.

Завършила съм в класа на Стефан Данашлов. Той е прекрасен не само като учител, а и като човек. Винаги е приемал всичките си студенти като негови собствени деца. Затова и всички ние толкова много го обичаме. Заради нещата, които съм научила от него през годините, съм тук в момента.

Не е важно ролята да е близка до моя вкус, разбирания и начин на живот. Аз съм на мнение, че всеки един образ може да го заобичаш и да намериш нещо в него, което га те кара да го играеш с желание. А що се отнася до подготвката – за „Омкраднат живот“ например се срещаме редовно с истински лекари, които надълго и нашироко ни разказват за професията си в реалния живот.

Спомен от студенческите години

Беше краят на 3-ти курс, играехме пред група кумайци. По време на писемата „Добрят Доктор“ по разкази на Чехов, докато играех на сцената, имаше мизансцен, в който припадам, и за да ме свестям, ми лисват чаша с вода в лицето. За жалост, колегата ми не успял да си намери пластмасовата чаша, с която по принцип играем, и беше грабнал една стъклена чаша за уиски с дебело дъно. Сами може да се сетите какво стана:) Чашата се хлъзна от ръката му и рикошира в челото ми, ха-ха. С трудност се изправих и продължих да играя, докато осъзнах, че съм цялата в кръв и никой не ми партнира, а всички ме гледаха с драматични физиономии. Доиграх си сцената и излязох, линейката вече ме чакаше на входа на НАТФИЗ, останалият завършиха представлението, поклониха се и кумайците така и не разбраха, че това е било истинска кръв, и пляскаха много въодушевено! Такива неща се случват често... Всенак – рисковете на живота представление. Никога не знаеш какво може да се случи.

Професия актриса

Актъорството ти дава любовта на зрителите и удоволствието да работиш професията, за която си мечтал.

Дава ти възможността да изиграеш някой друг и дори има хора около теб, които ти помагат да изживееш тази иллюзия – гримьори, сценографи, костюмографи и т.н. А какво ти взема... Доста често времето с близките. Повечето хора не знаят, че за да излезе един готов продукт, като сериал или постановка, зад това стоят месеци усиlena работа. Ние много рядко имаме почивни дни.

Снемърение чакам да видя какво ми е подготвила съдбата за бъдещи роли. Нямам търпение да ги изиграя.

Спочти всички съвременни български режисьори съм се срещала на снимачната площадка, благодарение на продукциите, в които съм играла. А за чуждестранните режисьори – обожавам Ридли Скот, Джеймс Камерън... Мога тихичко да си стоя и да си мечтая някой ден да се срещна с тях на живо и още по-смело – да работя с тях.

Имам нови предложения за роли, но къде от суеверие, къде от нещо друго, избягвам да говоря за това. В киното няма нищо сигурно и затова, докато един проект не се завърши, не бързам да го обявявам.

Като малка мечтаех да бъда археолог египтолоз, но всеки ден осъзнавам, че съм взела правилното решение, избирайки актьорството като моя професия.

Тези, които тепърва тръгват по пътя към голямата сцена, бих посъветвала да не се откажват. Тази професия не е за лесно откаzващи се хора.

Печатната книга „Вдъхновяващи истории на успели българи“ съдържа други 50 разказа и може да бъде купена от ambicia.com

снимка: The Life Nomadik

Животът на един морски биолог в джунглата

От Полина Чопаринова

Велизара е морски биолог, която се стреми да реализира център за изучаването на делфините в България, където да се осъществяват проучвания за опазването им. Обиколила е много морета и океани, проучвайки поведението на китовете и делфините. Управлявала е камп в джунглата на Хондурас, където учени, доброволци и ученици отиват да опознаят природата. Преди няколко месеца завърши Велопоход от Португалия до България с благотворителна кауза.

Велизара Стоилова за делфините и китовете

Завърших бакалавър "Морска биология", след което продължих с магистър "Поведение на животните". След това исках да намеря опум в сферата, която ми е интересна, а именно поведението на китоподобните (китове, делфини). Исках да опозная методите за изследване по света и у нас. Мечтата ми е България да има център за изследване на китоподобните, където да текат проекти за изучаването на животните и мястото срещу и когато морето изхвърли мъртъв делфин,

да му се вземе тъканна проба и направи дисекция, за да се види точната причина и като цяло какви болести има в черноморските популации.

Морските обитатели са изключително адаптирани към средата си. Всички знаем как делфините използват екосонар за засичане на риба например. Има много животни от по-нисък разред, които също проявяват изключителен интелект, като например октоподите и сепиите, които имат страхотна памет.

Делфините в България

По българското Черноморие има три вида делфими: морската свиня, афалата и обикновения делфин. По брега виждаме обикновено по-малката на размер морска свиня и големите сиви афали. Обикновеният делфин се среща доста по-навътре и се вижда от кораби.

За съжаление, знаем доста малко за делфините по българското Черноморие, тъй като липсват продължителни проучвания, а досега има само няколко публикации по въпроси, свързани с тях. Знаем, че те са подвидове, тоест различават се генетично и физически от делфините в Средиземно море, което прави нуждата да се изучават невероятно важна и драстично намалението им брой (намаляването на популацията на морската свиня се смята да е около 90% за последните 30 години) е още по-тревожно.

За делфинариумите и зоопарковете

Делфинариумите и като цяло зоопарковете са места, които в дневно време нямат никаква обучаваща роля и не дават почти никаква представа за поведението и естествената среда на животните. Има толкова много документални филми, които могат да се покажат на едно дете и то да се изведе сред природата да гледа за животни, което прави всичко много по-интересно, отколкото да се води на места, където животните са затворници за човешкото удоволствие.

Много от тях сеят депресирани или обикалят клетките като полудели (защото реално са). Много зоопаркове претендират с това, че така запазват видовете, тъй като биха били избити в природата. В зоологическата градина в Лондон са дадени 6 милиона паунда за изграждането на клетка за 3 горили, вместо

га се gagam парите за програма за опазването им в Конго, където една от местните популации от 300 горили бива постоянно избивана, защото няма достатъчно рейнджъри да ги пазят. Би било много по-удачно да се gagam тези пари за опазване на горилите и да се промотира екотуризма.

Другата страна на проблема е, че когато зоопарковете решават, че нямат място за някое животно или нужда от него за разплод, а преместването би било сложно, те често евтаназират съвсем здрави индивиди и то от видове, застрашени в природата. Жирафът Мариус, който беше застрелян с куршум в главата и после даден за храна на лъвовете в зоопарка в Копенхаген, е пример за подобна практика. Зоопаркът отказа да го даде както на частно лице, което е готово да заплати 500 хил. евро за него, така и на няколко зоопарка под претекста, че не били в европейската зоологическа федерация. Когато от зоопарка в Йоркишир в Англия, който е част от федерацията, го поискали, им било отказано под претекст, че свободното място ще бъде по-добре използвано от по-генетично разнообразен жираф. Естествено, не са кастрирали майка му преди да го роди, тъй като бебета животни са винаги големи атракции за туристите.

За държането на животни като делфините и косатките в плен има страховни документални филми, гледайте: The Cove и Blackfish, където се обяснява откъде се набират животните за делфинариумите и как. Обикновено уловени като по-малки и откъснати от семействата си, майките им плачат със седмици или биват убиани, докато се опитват да защитават малките си. След това пленените малки обикновено полудяват, затворени в басейни. Животните от делфинариума във Варна са били пленени от Карибско море.

Работа в Хондурас - една от най-опасните страни в света
Когато човек живее и работи в страна с такава лоша слава, определено трябва да мисли повече за това къде ходи и какво прави, да се старае да е в компанията на други хора, когато излиза. Аз никога не съм имала каквито и да е било проблеми в Хондурас, но никога не бих излязла сама в града вечер. През деня не е опасно и като цяло чужденците нямат проблеми, защото насилието е насочено предимно към криминалните групировки. Аз също така работя нагоре в планината, а

проблемите са в населените места.

В джунглата на Хондурас човек се събужда рано, към 7. Алармата ми са викащите маймуни, които започват комуникацията си още от 5 сутринта. Закусвам, говоря по радиото с базовия камп, после организирам излизашите по трансектите на гората групи от учени, доброволци и техните местни гидове. Понякога излизам с тях, а друг път използвам времето за организация на събития в кампа или отивам да се къпя на водопада, докато всички са в гората. После обядваме, следобед вече има хора в кампа, които винаги имат нужда от нещо. Вечеря се прави се после огън, където сушим обувки и други грехи. Вечер има излизания за гледане за амфиби и влечуги около реката, а също и екипът, занимаващ се с прилепи, излиза, така че винаги има нещо да се организира. Има доста работа откъм настанияване на персонал, учени, доброволци и ученици, а и ако трябва да се извършва научна работа на самия камп, обикновено аз поемам нещата.

Организацията се нарича Операция Уаласеа (Operation Wallacea) и оперира в 14 (обикновено) екзотични държави. За мен задачите са да се справя добре, да покажа, че мога да работя във всякакви условия и да създавам полезни контакти и нови приятели.

Впечатли ме това, че дори и децата пият големи чаши кафе, защото то е наистина съществена част от препитаването на хората, живеещи около гората, която бива изсичана, за да се засаждат плантации с кафе за евтино изкупуване извън страната. Тук играят ролята на нашата експедиция. Създаваме работа за местните за два месеца, защото ни интересува гората и те имат интерес да не бъде изсичана.

Благотворителна акция на колело от Лисабон за София

Предприех благотворителната ми акция импулсивно, като соло предизвикателство, за да подкрепя братовчедка си Алекс (тогава на 10 г.) в борбата ѝ срещу редкия рак Саркома на Юинг, нападащ костите на деца предимно между 10-18 години. Човек трябва да помисли дали има психическата сила за едно голямо пътуване с колело, но бързо се влиза във форма, като се започне.

Това пътуване ме накара да осъзнава, че имам доста физическа сила, но най-вече психическа.

Българска стартъп компания изкачва Върховете на успеха

От Пламена Петкова

Георги Иванов е млад предприемач, който през 2014 година заедно с Волен Вълков и Димитър Вулджев основава Enhancv (Енхенсив) – българска компания, предлагаща чрез платформата си възможност на своите потребители да създадат уникалната си автобиография, увеличавайки многократно шансовете си да бъдат наети на желаната от тях работа и която е на път да получи четвъртото си поредно финансиране, този път на стойност 1 million лева. Тук е, за да ни разкаже за придобития от него опит по пътя на един успешен български стартъп.

Георги Иванов и неговия път към предприемачеството

Завършил геология в Софийски университет, като ключовият момент в професионалната ми ориентация беше, когато бях на обмен за 2 семестъра в Техническия университет в Мюнхен. Тогава сякаш осъзнах колко повече възможности всъщност предлага животът и разширих кръгозора си. След като се прибрах обратно в България, имах нуждата да сменя средата и случайно или не попаднах на Start It Smart - неправителствена

организация, целяща да насърчи повече млади хора да стартират собствен бизнес. Именно там се запознах и с други себеподобни, с които още от първия ден започнахме да обсъждаме запалено най-нашумелите стартъпи, книги и TED видеа. Така лека-полека започнаха и на нас да ни хрумват разни бизнес идеи. След няколко неуспешни опита успях да се фокусирам в един проект и последните две години и половина това е основното, което правя.

Основаването на Enhancv

Идеята възникна още когато Волен си направи понестандартно CV, с което получи работа в Германия. Помня как още тогава му казах: „Брам, от това ще излезне страшен бизнес!“. 7-8 месеца по-късно идеята узря в главата му и през декември 2013 ме попита дали искам да започнем работа по нея. Без особено замисляне се съгласих, защото и той, както и идеята ми допадаха много. Нещата обаче станаха наистина сериозни, когато Mumko (третия co-founder & СТО) се присъедини към екипа и гъва месеца по-късно успяхме да привлечем инвестиция от Eleven. Към днешна дата екипът ни се състои от 13 души, като определено мога смело да заявя, че всеки от тях притежава изключителен опит в това, което прави, въпреки възрастта и годините. Именно това е митът, който искаме да разбуним - това дали един човек ще се представя добре на дадена позиция в компанията, далеч не зависи от годините му опит или оценките, които е получавал в университета.

В началото започнахме като service компания (компания за услуги) и правихме ръчно всяко едно CV - срещахме се лично с всеки клиент, преправяхме му старото CV, проучвахме компаниите, за които искаше да кандидатства, като му помагахме да го персонализира за всяка и накрая обличахме всичко това в доста по-представителен вид. Три месеца след като получихме първата инвестиция изкарахме и версия 1 на продукта ни, която целеше да ни даде информация за това как точно е най-добре да подходим като автоматизираме процеса. Две години и четири версии по-късно вече имаме най-съвременната и лесна за използване платформа за създаване на CV-та в света, като наши клиенти са си намерили работа в компании като Uber и Facebook и са завършили университети

като Харвард и MIT. Наградата, за която бяхме номинирани в топ 3 от Forbes E-volution Awards, беше огромно признание за нас, тъй като именно използваемостта на продукта ни е едно от най-важните неща за нас и потребителите ни.

Необходими качества на един успешен стартъп

Бих го обобщил до три неща: екип, смелост и много здраво бачкане.

Пътища много, стига горните три неща да са налице. Мисля, че всичко друго лесно се наглася. Най-важното в началото е дали проблема, който разрешавате, е наистина значим за вашата таргет аудитория, като пог значим визират те да търсят активно различни алтернативи за решаването му. Ако това е налице, то и бизнес модел, и клиенти ще успеете да намерите (стига да изпълнявате горните три условия, разбира се)

Финансиране на проект

Според мен, ако имате възможност да намерите финансиране на идеята си и то от хора, които впоследствие ще могат да Ви помагат и с други знания и контакти, не мисля, че има нещо лошо. Дори напротив - финансовата свобода Ви помага да се фокусирате върху наистина важните метрики за вашия бизнес в неговото начало. Това за нас бяха „успеваемост на CV-то“ и процента от хора, които си създават качествени CV-та. Определено не мисля, че е лесно да вземеш инвестиция - все пак трябва да защитиш идея, която все още не съществува, и да убедиш хората, на които презентираш, че именно вашият екип ще успее да я реализира - тоест, където и да Ви пипнат, га имате добре премислен отговор.

Уроци от неуспешните проекти

Преши га се захваша със създаването на Enhancv, развиах още гла стартъп проекта, но не толкова успешни. Научих адски много неща от всеки от тях, но може би най-важните изводи бяха колко е важно хората в екипа освен да са много умни и готови, да имат и различни допълващи се умения. Също и това дали останалите работят колкото ти се иска, е пряко свързано с това какво количество работа свършваш ти самия. Тогава разбрах какво наистина значи фразата: "Lead by

example". Е, определено не мисля, че бях най-добрият пример тогава.

Менторство

Помагам на други стартъпи да задвижат своите идеи и да постигнат успех, защото те са бъдещето и колкото повече успешни хора има, толкова повече ще просперира стържавата ни. Освен това, когато преди няколко години и аз нищо не разбирах, тогава на мен също ми помогаха по подобен начин и някак си го чувствам като гълг да върна жеста. Много е интересно, но го наблюдавам при почти всички предприемачи в средата.

Човек трябва да е доволен от това, което има. Хубавите неща стават бавно и именно търпението е умение, което е критично важно за нивото ни на щастие. Трябва да умеем да се наслаждаваме на целия процес на работа, а не само на крайния резултат от нея.

Кое е по-страшно - да пробвате да осъществите мечтата си и да се провалите по пътя или въобще да не се опитате, а после цял живот да се чудите: "Какво ли щеше да бъде, ако тогава се бях пробвал..."

Печатната книга „Вдъхновяващи истории на успели българи“ съдържа други 50 разказа и може да бъде купена от ambicia.com

Как се пише? – онлайн правописен речник на българския

От Иван Белчев

Павлина Върбанова е доктор по български език, езиков редактор и коректор, вече и един от авторите на учебници по български език. Сайтът ѝ „Как се пише?“ дава отговори на често срещани правописни грешки.

Павлина Върбанова за най-честите правописни грешки

Грешките са най-разнообразни и е трудно да се каже коя са най-честите при липсата на статистика. Сред дежурните отговори е: употребата на пълния и краткия член. Аз бих казала, че вероятно също толкова често се допускат грешки при употреба на бройната форма и на формата за множествено число (10 телевизора, но 10 лекари).

Грешки се допускат както поради непознаване на правилата, така и поради небрежност и нежелание да се познават и прилагат.

Но има и други съществени причини, които са свързани със самите правила. Едната е, че правописът ни не е променян през последните 70 години и част от постановките не са

адекватни на съвременния говорим български език. В него все по-рядко се употребява, да речем, кого, някого, никого, но в книжовния език това е задължително. Другата причина е свързана с прекалената сложност на част от правилата, например за слято, полуслято и разделено писане.

Насоки за комуникация във Facebook

Пишете кратко и стегнато. Опитвайте се да синтезирате това, което имате да кажете на другите, защото днес никой няма време да чете дълги словоизлияния. Изреченията ви трябва да имат проста и ясна структура, за да стига съдържанието им бързо до съзнанието на читателите.

Придържайте се към правилата за правопис и пунктуация. Грешките се забелязват от добре образованите и дразнят, отклоняват вниманието от съдържанието; нещо повече – говорят за нивото на вашата образованост.

Преди да публикувате текста си, прочетете го. Вероятно и сами ще забележите грешки, поне тези, които сте допуснали от бързане.

Често срещам споделени статии от различни сайтове без какъвто и да било коментар. Добре е да напишем поне две-три суми, за да разберат нашите приятели защо споделяме точно това, какво биха намерили те в този материал.

Интернет проекти, свързани с българския език

Първо се сещам, че липсва онлайн вариант на Официалния правописен речник. Вече сме 2017 г., а той си остава само на хартия. Изобщо са нужни проекти, разработени и поддържани от професионалисти, а не само от любители. Добър пример е академичният тълковен Речник на българския език, който вече е достъпен в интернет.

В последните десетилетия много чужди суми навлязоха в българския език и аз поне изпитвам остра необходимост от сайт, който непрекъснато се попълва с тях, съответно и със значенията им. А защо в него да не се предвиди и възможност да се търсят български съответствия?

Kак да пишем правилно

Препоръчвам на хората, които не са сигурни в своите знания по правопис да търсят надеждни справочници. Да не се

доверявам стопроцентово на онлайн речнициите по български език, защото, с много малки изключения, не е ясно кой стои зад тях и каква база данни ползват.

Добре е да си служкат с автоматична коригираща програма, макар че и тя не е панацея, разбира се. Но поне ще сигнализира за досма правописни и технически грешки.

Купете пълната версия на книгата с други 50 истории от www.ambicia.com

Първият българин покорил върха в карате киокушин на без категории

От Силвия Димитрова

Захари Дамянов е световен шампион в карате киокушин на без категории, четирикратен европейски шампион в супертежка категория +90kg, четирикратен шампион на Америка в All American Open (без категории), второ и веднъж на трето място на Световно първенство на категории, две втори места на Японски турнир на категории и веднъж на без категории. Основател на СК „Нихонто“ – гр. Варна. Тренор на националния отбор към Българската карате киокушин федерация. Име познато навсякъде, име, което се свързва с най-големия успех в този спорт.

Захари Дамянов за карате киокушин

Карате киокушин е най-силовото карате в света. Негов създател е сосай Масутацу Ояма (1923-1994 г.). Този велик мъж става известен и с въвеждането на чупенето на камъни в съвременното карате. С усилени тренировки Ояма направил

ръцете си силни като чукове. Още на 27-годишна възраст той бил непобедим в Япония, затова и започнал известните битки с бикове, за да накара света да разбере истинската сила на каратето. В една от битките, която е заснета с камера, Масутацу Ояма се е бил с разярен бик в продължение на 45 минути. Нито той, нито бикът се предават. Най-накрая бикът се уморява и Ояма буквално отрязва един от роговете му с ръка.

В България карате киокушин навлиза преди около 40 години, благодарение на сенсей Константин Божилов.

Първите стъпки в спорта

Както повечето момчета бях много увлечен от филмите с боеве. Предвиж че бях и госта палав, баща ми реши да ме запише на карате заедно с брат ми. Времето показва, че изборът му е бил изключително правилен, защото спортът се превърна в част от моята същност.

Първата ми победа беше през 2000 г. на зонално първенство в Шумен.

Първият ми голям успех беше през 2008 г. Тогава спечелих Откритото първенство на Америка без категории в Ню Йорк.

Емоцията при победа определено е голяма. По-ценното обаче за мен е удовлетворението – усещането, че резултатът от усилията, отдачеността, упоритостта и постиянството е налице.

Световната титла в Япония

Световното първенство без категории в Япония се провежда вседъждневно на четири години. Това безспорно е най-тежкото и престижно първенство по карате киокушин. През 2015 г., когато спечелих купата, в Токио бяха дошли общо 192-ма бойци със същата амбиция. По пътя си към финала преодолях трима руснаци, двама японци, бразилец и поляк. На финала излязох срещу французина Джема Белкоджка, срещу когото имах 5 победи в предходни състезания. Знаех, че е много сериозен противник, и въпреки предимството, което имах, не съм си позволявал и за секунда да се отпусна. Напротив, бях максимално мобилизиран и победих. Философията на карате учи да уважаваме противника, да не го подценяваме никога, а

не га се страхуваме.

Трябващите ми известни време, за да осъзнава постижението си. Последва удовлетворението, че съм успял, че съм надвил най-вече собствените си усещания по време на боевете – умората, болката, изтощението... Бях много щастлив, разбира се. Гордеех се най-вече за това, че станах първият българин и европеец, покорил върха в карате куокушин.

Постигането на успехите

Естествено, успехите не идват даром. При мен са резултат от години труд, усилени тренировки и железен режим. Но когато успехите не закъсняват и следват един след друг, остава единствено усещанието, че всичко си е струвало. А то е незаменимо и няма цена.

Не бих казал, че ми е било кой знае колко трудно, но като всеки млад човек ми се искаше да мага да се забавлявам повече, както приятелите ми. В повечето случаи обаче, когато те излизаха вечер, аз трябваша да се прибирам. Като тийнейджър се ядосвах заради това, но сега не съжалявам. Напротив. Най-голямата ми опора винаги са били и са родителите и семейството ми. Преди години се уповахах много на треньора си, но пътищата ни се разделиха.

Омакато не се състезавам, спортувам поне три пъти седмично, ако не броим тренировките, които водят всеки ден. Обичам да се разхождам в гората. Когато съм сред природата се разтоварвам най-добре.

Горд съм с всичко, което съм постигнал и най-вече с това като какъв човек съм се изградил. Карате е не просто бойно изкуство, а философия, начин на живот. Винаги съм се старал да се придържам към принципите, на които то учи. А именно чест, достойнство, доблест, търдрост на духа и характера. Моето послание към всички момчета, които тренират и имат намерение да се занимават професионално с този спорт е да бъдат упорити, да не се огъват пред трудностите, да вярват в себе си и да знайат, че никое усилие не е напразно.

Печатната книга „Вдъхновяващи истории на успели българи“ съдържа други 50 разказа и може да бъде купена от ambicia.com

снимка: Fat Guy Productions

Как се взема решение да се върнеш в България

От Юлия Джарвис

Явор Попов е млад и амбициран българин, който въпреки висшето си образование от престижен английски университет и успешна кариера в Лондон, решава да се върне в България и да се развива в родината. Как се взема решение да се върнеш и как е възможно да се реализираш като специалист, ще ни разкаже Явор.

Явор Попов за завръщането си в България

В България се чувствам много добре! За мен обаче това как се чувстваш не трябва да зависи от обстоятелствата или поне обстоятелствата не трябва да са определящи. Образование от Англия, Дания или България, работил или неработил, в България или не... смятам, че едно от най-важните качества, на които можем да се научим, е да не изпускаме голямата картичка от поглед нито за миг и опознавайки себе си, да сме щастливи, независимо от обстоятелствата.

Завършил икономика в University of Warwick, Великобритания и научих основите на това как хората и сържавите вземат

решения. Както обичам да казвам, икономиката като наука, преподавателите и средата в университета ме научиха да мисля - гораздиха критичното ми мислене, което ме кара да поставям всичко под съмнение и до ден днешен е едно от най-полезните качества, които притежавам. Ако поговорим приятелите ми, едно и от най-дразнещите ми качества. Заради живота в чужбина пораснах бързо и се научих на самостоятелност и отговорност към обществото. Заради живота в Англия се научих на скромност, уравновесеност и поизгубих чувството си за хумор.

За мен има две важни неща при вземане на подобни „големи“ решения – да не са емоционални и/или прибързани и да не се обръща назад. Мисля, че драмата, наречена „какво щеше да бъде, ако...“, е излишна за всички.

Първата работа в родината

Имах краткосрочен план – за 6 месеца след прибирането си. Знаех, че ще преподавам поне за кратко и ще пътувам. Успях да преподавам в МГ в Русе (б.а.- Математическа гимназия) за 10 седмици и след това пътувах около 2 месеца и половина. Погългосрочните ми планове бяха непопълнен бял лист.

Средата е от изключително голямо значение в моите очи и не бях готов да се пренеса в тази на Русе - има прекалено малко динамика за моя вкус. Перспективите за работа и заплащането не бяха нещата, които ме спряха да остана в Русе. Преди да се върна в България бях прекарал почти 3 години в Лондон, за мен беше от голямо значение да запазя погледа, голямата картийка, която Лондон ми даваше. София се доближава най-близко до тази реалност. Русе, за съжаление, е много далеч.

Работа в неправителствена организация

Намирането на позиция в неправителствената организация "Endeavor" стана доста случайно, видях обява в LinkedIn малко преди края на пътуването ми. След няколко интервюта и задачи станах първия член на екипа след Изпълнителния директор. Като цяло нещата се наредиха сравнително лесно с Endeavor, но за 4-5 апликации, които подадох в други международни компании в София, до ден днешен са без отговор.

Имах късмета да попадна в организация, която работи с

предприемачи. Това означава динамика, работа с млади хора, изпълнени със страст към бизнесите си, и също така госта глобобълсканици, което е полезно, когато искаш да учиш бързо и по много. Колкото и банално да звучи, всеки ден е малко или много различен и всеки ден подобрявам себе си и научавам нови неща.

Лични интереси

За моя радост живеем във времена, в които благодарение на интернет имаме достъп до изключително много информация и възможности. Това лично мен ме кара да искам да пробвам много неща и за съжаление 24-те часа в денонощето са малко. Занимавам се с волейбол, уча испански, преподавам и не изпускам възможност да се видя и поговоря с идейни хора.

Животът в Лондон

Работил съм в Лондоското Сити и както там, така и в по-големите европейски градове и световни икономически центрове служителите имат определен начин на живот. Мъже с костюми, елегантно облечени жени, всички забързани сутрин; пътуване с влак или метро, за да започнат работния ден в офиса около 9 ч. с чаша ароматно кафе или черен чай с мляко. В обедната почивка често се виждат малки групички колеги, седнали направо на тревата в градинките между многоетажните офис сгради и хапващи сандвич и пакетче с чипс. А след работа същите групички хора можеш да видиш с чаша бира или вино в ръка пред местия пъб. После всеки се запътва към метрото или влака, за да се приbere у дома след около час пътуване. Поради дългите часове на работа и далечните разстояния много голяма част от времето през седмицата я прекарваш с твоите колеги. Прекрасното нещо е, че Лондон предлага още повече възможности и ако човек иска да прекарва времето си по различен начин вечер, има неограничен избор.

Куражът да се завърнеш от чужбина

Повечето успели българи в чужбина имат изключително успешна кариера и госта уреден живот. Голяма част от тези, които аз познавам, искат в един момент да се върнат в България. Трудно е обаче да се откажеш от постигнатото до

момента, още по-трудно е да се откажеш от светлото бъдеще, което виждаш за себе си. За съжаление, за повечето хора на 25-30, които са в чужбина, няма ясно решение за това как могат да се реализират добре в България. Затова и решението да се „върнеш в България“ изисква кураж. Единственият ми „съвет“, бих казал, е да не се забравя голямата картичка - кариецата се гради сълго, а с времето прибирането става все по-трудно.

Купете пълната Версия на книгата с други 50 истории от www.ambicia.com

Вашата история

Всеки един от нас носи своята уникална история...

*Купете пълната версия на книгата
(печатна и електронна) с други
50 истории от www.ambicia.com*

Вдъхновяващи истории на успели българи

Бесплатна електронна книга с 11 разказа

© Иван Белчев, 2017 г.

Авторски колектив -
Оги Начев, Иван Белчев, Пламена Петкова,
Полина Чопаринова, Силвия Димитрова и
Юлия Джарвис

Редактор - Валя Кънчева
Графичен дизайн - Ина Калчева и Иван Белчев

Обратна връзка - info@ambicia.com
Поръчки на книгата - www.ambicia.com

Проект на онлайн списание „Амбиция“
www.ambicia.com

**Можете да разпространявате тази електронна книга без търговска цел като задължително посочите уеб сайта на издателя
www.ambicia.com**

Пример: Бесплатна електронна книга от www.ambicia.com

„Вдъхновяващи истории на успели българи“ разказва за пътя на българи от цял свят в различни сфери на дейност и с различни разбирания за успеха. Иноватори, спортсми, музиканти, художници, майки, бизнесмени, фотографи, божеми, пътешественици са само една малка част от голямата палитра на нашите събеседници.

Книгата е плод на усилията на екип от 10 автора, редактор, графичен дизайнер и консултанти в продължение на 2 години.

Във всеки неизвестен човек има известна личност, която очаква своя разказвач. Ако имах време, можех да пиша за всеки случаен минувач на улицата и във всяка една от тези истории ще има поука, на която все още не сме се натъквали.

Иво Иванов, писател, САЩ

Хората навсякъде са прекалено заети с неща, които не обичат да правят, но се налага. Все бързат, все нямат време. Тези, които имат време, са хората по селата, които като цяло са бедни, и те са най-дружелюбните, най-приветливите, най-щедрите и най-веселите.

Мира от „Фата Моргана“, мореплавател, Панама

Българинът е много способен, много адаптивен човек и родината ни може да се промени към добро бъдеще защеметяващо бързо.

Любен Рабчев, бизнесмен, САЩ

...талантът помага до определен момент. Ако не си готов да преминеш през процеса на сериозен и дългогодишен труд, да приемеш неуспехите и да израстеш чрез тях, и никога да не изпускаш целта си от фокус, то и най-големият талант няма да е достатъчен.

Владимир Джаркълов, спортсист, България

Проект на онлайн
списание „Амбиция“

www.ambicia.com